

[Hanne Severinsen]

nelser, som giver anledning til, at man kan få uddannelsesstøtte. Er det det, kan man ikke bevare retten til dagpenge. Og ellers kan man roligt gå i gang, og man kan endda nu også gå i gang med uddannelser inden for SU-systemet efter kl. 16 og i weekenderne. Det synes vi også er udmærket. Man skal ikke blande sig i, hvad folk foretager sig i deres fritid, bare man ikke bryder med det princip, som jo trods alt stadig væk skal være hovedprincippet, nemlig at man, når man får dagpenge, skal være til rådighed for arbejdsmarkedet. Det princip bliver bibeholdt, samtidig med at man altså får smidiggjort reglerne for, at man kan efteruddanne sig og videreuddanne sig. Det har vi brug for, fordi arbejdsmarkedet jo netop mange gange er noget stift. Vi har en hel del ledige, men vi har sandelig også mangel på arbejdskraft på forskellige områder.

Den tredje del er en forenkling og modernisering og tydeliggørelse af reglerne, eksempelvis spørgsmålet om de selvstændiges stilling. Det er vi også tilfredse med.

Så kommer jeg til SFs lovforslag, og som også fru Connie Hedegaard nævnte, synes vi også, man er lidt beskedene, når man taler om ungdomsledigheden, som jo rent faktisk falder i disse år.

Det, som man foreslår, er, at der nu kun skal gå et halvt år, før man kan komme ind i AF-systemet. Det synes vi er en meget dårlig idé. Det vil fremme dagpengetænkning. Man behøver altså bare arbejde et halvt år og så stå til rådighed, og så kan man gå i gang med en uddannelse. Specielt nu, hvor vi forhåbentlig får regeringens forslag igennem, vil det være en alt for stor fristelse for de unge.

Man kan i den forbindelse sige, at det måske også er lidt af et problem her, at der også er lidt for langt imellem, hvad man får som ung arbejdsløs, og hvad man får, hvis man har studiestøtte. Men det er så en helt anden diskussion.

I hvert tilfælde må man forlange, at dagpengesystemet er for dem, der er på arbejdsmarkedet, og derfor vil vi afvise forslaget.

Vi synes, at regeringens forslag er konstruktivt. Det vil være med til at afskaffe den strukturarbejdsløshed, som vi har; der er nemlig i virkeligheden elevmangel mange steder. Eksempelvis startede Jernets Arbejdsgiverforening for nylig en meget storstilet kampagne for at få piger ind i disse fag. Det

gør den ikke bare for pigernes blå øjnes skyld, det gør den, fordi man faktisk mangler de unge, og vi skal være klar over, at i 1990erne kommer vi nok snarere til at tale om elevmangel end om pladsmangel. Derfor er det jo uddannelse og videreuddannelse, det handler om, og ikke om at sætte de unge i gang med en evig cirkel af arbejdsløshed.

Vi vil derfor støtte regeringens lovforslag og afvise SFs lovforslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Fru Connie Hedegaard så SFs forslag som kimen til en ungdomsløn, og fru Hanne Severinsen siger nu: det animerer til dagpengetænkning, og når man sammenholder det med lovforslag nr. L 172, hvad kan der dog så ikke ske med alle de dér mennesker som dagpengetænkere.

Her vil jeg minde om, at der i den foreslåede § 62 a, stk. 4, står:

»Dagpenge må dog ikke udbetales, hvis et medlem afbryder et arbejdsforhold for at deltage i undervisning eller undlader at afbryde undervisningen for at påtage sig arbejde.«

Så det problem ville slet ikke eksistere, hvis der var arbejde at få.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Da den radikale ordfører, hr. Estrup, ikke kan være til stede, skal jeg komme med hans bemærkninger til lovforslagene.

Arbejdministerens lovforslag rummer tre dele, hvoraf der fortrinsvis er grund til at knytte kommentarer til de to første, nemlig reguleringen af dagpengesatserne og reglerne for uddannelse under ledighedsperioder. Forslagets tredje punkt, der indebærer forenklinger og præciseringer i loven, skal jeg ikke opholde mig længe ved; de nye regler ser umiddelbart ud til at være fornuftige forenklinger, men vi vil naturligvis se nærmere på deres indhold under udvalgsarbejdet.

Reguleringen af dagpenge- og efterlønsatserne med 2 pct. pr. 1. april 1986 er en opfølgning af det radikale beslutningsforslag, som folketinget vedtog i december 1985. Om dette er der således ikke meget andet at sige, end at vi er tilfredse med lovforslaget, og så samtidig kvittere for, at det rent faktisk lykkedes ministeren at overholde folketingets